

Sygn. akt I CSK 742/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa A. G., X. G., M. Ś., Ł. M., P. M., S. M., J. M., T. M., M. M.
i A. M. G.

przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Skarbu Państwa

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 września 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego
na rzecz strony pozwanej.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej wniesionej przez powodów od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 kwietnia 2013 r. wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparty został na przesłance oczywistej zasadności skargi.

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (postanowienie SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, postanowienie SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Argumentacja uzasadnienia wniosku o przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania eksponująca zaniechanie przygotowania przez Państwo ustawy repriwatyzacyjnej, na tle podstaw skargi i motywów zaskarżonego wyroku, nie daje podstaw do takiej oceny.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

[aw]